

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνει.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' στών Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν.
και' εις τήν Έλλάδα όλην — δίγως νάζει κι' έντροπήν.
Συνδρομή για' κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι' μόνο.**

για' τά ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και' στο' χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ.
Για' τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαίου πρώτη,
φωναίς και' κρότοι.

Τετρακόσα και' τριάντα,
κι' άλλ' ανέλπιστα συμβάντα.

**Τραγούδια σοδαρά
κι' όλέγον θλιβερά.**

Α'.

Πω! πω! μεγάλη συμφορά, Ρωμηοί κατακαυμένοι! . . .
ποις τάλπιζε τὸ δάνειο τὸν Λόρδο νὰ σαρώσῃ; . . .
Δευτέρα, Τρίτη θλιβερή κι' ἀναθεματισμένη,
Τετάρτη ἐξημέρωνε, μὴν εἶχε ζημερώσει.
Ὁ Λόρδος πάει 'στὴν Αὐλὴ καὶ τοῦρχειται νὰ κλαίῃ,
κι' ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐρωτᾷ κι' ὁ Βασιλεὺς τοῦ λέει:
«Συλλογισμένο σὲ θωρῶ καὶ νοιώθω κρῦο τρόμο,
Μυλλόρδε μου, τὸ δάνειο τὸν κάτω 'πῆρε ὁρόμο,
Μυλλόρδε, τὰ κακάρωσες κι' ἐκὸς' ἡ τόση φόρα,
Μυλλόρδε, ποῦ σ' ἐτρόμαξε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
πολλὰ παλούκια 'πήδησες ἀτρόμητος ὡς τώρα,
μὰ τοῦτο δὲν εἰμπόρεσες μονάχα νὰ πηδήσῃς,
Μυλλόρδε μου, μ' ἐκρύωσαν τὰ μούτρα σου τὰ κρύα,
Μυλλόρδε, για' τὸ δάνειο δὲν εἶναι σωτηρία.

Καὶ γιατί δὲν μᾶς τὸ λές,
μόνο κάθεσαι καὶ κλαῖς;
'Αλλὰ λέγεις κι' ἄλλα κάνεις,
'βάλληκες νὰ μᾶς τρελλάνῃς».

«Αἰ! Βασιλεῦ μου, τί νὰ 'πῶ καὶ τί νὰ σοῦ 'μιλήσω;
καλλίτερα τὸ στόμα μου για' πάντα νὰ σφαλίσω.
Παντοῦ μεγάλη καταχνιά, παντοῦ πυκνὸ σκοτάδι,
κι' ἂν ξεροστύψω τὴν Ἑλλάδα δὲν βγάξει στάλα λάδι.
'Αἰ! Βασιλεῦ μου τάχασα καὶ τί νὰ 'πῶ δὲν 'ξέρω...
τιμώρησέ με, δέσε με, καὶ βάλε με 'στὴν κόχη,
ζητῶ νὰ φέρω τὴ Βουλὴ, μὰ καὶ νὰ μὴ τὴν φέρω,

φοβοῦμαι νὰ μοῦ 'πῇ τὸ ναί, τρέμω νὰ 'πῇ καὶ τόχι.
'Απέστειλα τὸν Κόντε μου παρὰ νὰ κυνηγήσῃ
'στὼν Ἀγγλὼν τὴν πρωτεύουσα χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσῃ,
ἀλλὰ κι' ὁ Κόντες, Βασιλεῦ, καλὰ μᾶς ἐσιγύρισε,
μὴδὲ κυνῇι μοῦφερε, μὴδὲ κι' αὐτὸς ἐγύρισε.
Ταῦτα, Βασιλεῦ, καὶ μὲνω,
κι' ἔχε με παρατημένο».

Β'.
Τὶ σαράβια καὶ τί τηλῆλαις!
δουλειὰς μὲ πρὸν καὶ, δουλειὰς μετὰ καὶ
βλέπω στ' ἀνὰ τέσσα' καὶ τὸν δουλούδῃ
κι' ἀκούω γύρω μου πικρὰ τραγούδια
Μπαίνω καὶ βγαίνει με 'στο' Πάλατι
κι' ὅλοι φωνάζουν πὺς τρένῃ κατ'
'Ρωτῶ τὸν Κῶστα, 'ρωτῶ τὸν Λαμπρὸ
κι' ἀπ' ὅλους εὗρηθα πὺς τὸ κανεὶ
ἐροῖς ποῦ κι' ὁ μίγας Λαμπρὸς
κι' ὅτι τὸ δάνειο τὰ κακάρωνει.
'Ακούω τὸν ἀ μαθαίνω τὰ πάντα
βλέπω 'στὴν Μπόρσα κακὸ μεγάλο...
ὅλα τὰ 'πῆρε κακὴ φορετονα,
κάθε μεσίτης ἐκεῖ φουλλίζει
σὰν γκαστρωμένη κἀληγοσυρῶνα.

και τα χαρτιά του σκυφτός σκαλίζει.
Λέν ο Σωτήρας πώς παραιτήθη,
μαλλιά τραβειούνται, κτυπείονται στήθη,
κάνω 'στή Μπόρσα κι' εγώ νά τρέξω,
πείνα και φτώχεια χροσπηδά,
βλέπω τὰ φόντα τὰ μέσα κι' έξω
μέσα 'στό κάρο του σκουπιδιά.
Βλέπω μουφλούζη τόν κάθε πάγκο,
βλέπω 'στό κτένι τόν κάθε κόμπο,
μία κι' εξήντα βλέπω τὸ φραγκο,
βλέπω τὴ λίρα 'ψηλά σαν γλόμπο.

Πῶ! πῶ! τρεχάλας και φασαρίες!
μπάμ μπουμ κανόνια και μπαταρίες...
θρήνος ἀκούεται Ραχὴλ και βρόντοι...
παει τὸ δάνειο... κρίμα 'στὸν Κόντη!...
Βλέπω ἀχάμνι κι' ἀδυναμία
σ' ἄλογα ντοῦρα Βασιλικά,
βλέπω πνιγμένο κάθε Ταμία,
πέρνω τὰ φόντα με τὴν ὁκά.
Βλέπω κι' ἐλύσσαζαν Σωτήρων σπείραι,
βλέπω τὰ μούτρα μας σαν κεκριμπάρι,
βλέπω τὸν διάβολο πού μας ἐπῆρε,
βλέπω τὸν διάβολο πού θά μας πάρη.

Γ.

Ὁ Σκουλούδης 'στὸν Μυλλόρδο ξεκινᾷ γεμάτος ἔννοια
και τοῦ λέει: «Σὶρ Μυλλόρδε, ὅλα πᾶνε τοῦ κακοῦ»,
κι' ὁ Μυλλόρδος ὁ καυμένος ἐπειδὴ δὲν ἔχει γένεια
'τράβηξε τὴν γενειάδα τοῦ μεγάλου Ναυτικοῦ,
και τοὺς Ὑπουργούς του γύρω και τοὺς φίλους του συναρίζει
και τὸ δάνειο θυμᾶται και κτυπιέται και φωνάζει:

«Κακὴ μὰς ἔτρεξε δουλειά
με τὸν ἀφέντη Βασιλῆα...
κλαίγε, Σκουλούδη, κλαίγε με,
παραιτημένο λέγε με.

Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!...
τόσο Σωτήρες χάνονται...
και με καλὸ και με κακὸ
οἱ δανεισταὶ δὲν πιάνονται.
Θέλουν νὰ κάτσουν τὰ σκυλιά
'στῆς δόλιας μας καμπούρας,
γυρεύουν τὰ χαίμαλιά,
τῆς ἀτμηκομπούρας.
Κλάψε, Δραγούμη, κλάψε με,
παραιτημένο γράψε με.

Γυρεύουν τόκο τρανταχτό,
γυρεύουν κάθε φυλακτό
και κάθε μας παλάσκα,
κακὴ ψυχρὴ των φλάσκα.
Σιμόπουλέ μου, κλάψε με,
με μαῦρο χρώμα βᾶψε με.

»Δὲν μὰς δανείζουν με καλὸ, μὰ μήτε με τὸ ζόρι,
Δραγούμη, βγάλε τὸ 'ψηλὸ και φέρεσε καστόρι

και ξούρισε τὸ μουσι σου τὸ διπλωματικό
και κτύπα τὸ κεφάλι σου τὸ τετραγωνικό.
Μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταντιά και 'στὴν ἀνεμώσιμα
δὲν μὰς ταιριάζει, Στέφανε, ψηλοκαπέλασούρα,
δὲν μὰς ταιριάζει κόρδωμα και διπλωμάτη μουσι...
θὰ φρίξη ὅποιος κι' ἂν τὸ 'δῇ κι' ἐκεῖνος πού τὰ κτενί

Δραγούμη, μὴν κορδόνεσαι και θὰ μὰς ρεψ' ἡ λίρα...
γραλιά καρφιά 'στὰ χέρια μας 'γινῆκαν τὰ μαλλάρια
παράγγειλε 'στὰ Μέγαρα νὰ στείλουν 'λίγα σκάρια
νὰ τρίψουμε τὰ ματῖα μας νὰ κατεβάσουν κλαμματα

Ἀνάργυρε Σιμόπουλε, γιὰ κλάψαις ἐτοιμάσου...
σοῦ τόπα μιά, σοῦ τόπα δηὲν 'ἀλλαξῆς τόνομα σου,
ἀλλ' ὅμως σὺ δὲν μ' ἀκουσες και τώρα ἀποσταμάτου...
ἐσὺ με τοῦτο τόνομα μ' ἐπῆρες 'στό λαιμό σου.

Σάν πρώτα δὲν ἀκούεται ἡ δυνατὴ φωνή μου...
ἐλάτε σεις τριγύρω μου οἱ δύο Στέφανοί μου,
κοντὰ μου σίμωσε και σὺ, καυμένε Κοσσονάκο,
ὅπου δὲν ἐκατάλαβες πῶς ἔχ' ἡ φάβα λακκο,
μὰ 'πέστε και 'στὸν Τσαμαδὸ
πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ

και με τὴν σακκάρικα του νὰ σφαῖξη πέρα πέρα
τὸν Βλαίχρέδερ, τὸν Ροτσίδ, και καθεμιά λίρα.

Ἐλάτε νὰ με κλάψετε... δὲν εἶμαι πιά Σωτήρας...
ἄχ! Θεοτόκη δύστυχε και Κόντε τῆς Κερκύρας,
ἀμμέ τί Κόντες εἶσαι σὺ, τί κοντιλίκι φάλλει,
'στό χέρι σάν δὲν 'μπόρεσες τοὺς δανειστές νὰ βάλῃς.
Διαλαλητάδες ἔβαλα νὰ μάθω πού κονεύεις,
ποῖα πόρτα τάχα νὰ κτυπᾷς και πού νὰ διακονεῖς...
Κόντε, τὸν δίσκο πέταξε, τὴ φόρα σου σταμάτα,
και 'στὴν Ἀθήνα γύρισε νὰ μάθῃς τὰ μαντάτα.
Δὲν θᾶβρης, Κόντε, σάν και πρὶν Μυλλόρδο φουκαῖα,
θὰ 'βρῇς Μυλλόρδο νηστικό, βουβό, παραιτημένο,
μὰ μήτε φίλο μας θὰ 'δῇς παχὺ σάν γουρουνοπούλο
και γιὰ Σωτήρα πιθανόν νὰ 'βρῇς τὸν Σωτηρόπουλο.
Ἀχ! τί δουλειαὶς μοῦ 'σκάρωσες 'στὴ Λόντρα, κακάρη...
τυλιγουν 'στὰ χρεώγραφα χλωρὸ τουλουμοτύρι.
Ψῆλος ἂν ἔλθῃς σάν και πρὶν ἐγὼ θὰ σὲ κοντήνω...
ἐσ' εἶσαι γιὰ τὴν Κέρκυρα κι' ἐγώμαι γιὰ τὴν Τῆνη.

»Ἐχετε γειά... σὰς χαιρετῶ χωρὶς νὰ χύσω ὕδωρ...
θὰ πάρω καμπους και βουνά κι' ὅπου με βγάλ' ἡ ἀρὰ
κι' ἂν εὐρὼ χώρα κλασική, πού δὲν χρωστῇ πεντάρα,
και φαίνεται ἀμάθητη 'στὰ δάνεια πρωτάρη,
ἐκεῖ Σωτήρας θὰ γενῶ και πρώτος τσελεπτής,
ἐκεῖ με νέα σχέδια θὰ τρέξω προκοπῆς,
και θὰ τὴν μάθω δανεικὰ νὰ πέρνη κάθε τόσο
κι' ἀμέσως τὴν καμπούρα της με χρέη θὰ φορτώσω,
ἐκεῖνη δὲ θὰ μ' εὐχηθῇ και θὰ με μακαρίσῃ,
γιατί θὰ λάβῃ τὴν τιμὴ τὸν Χάμπρο νὰ γνωρίσῃ,
τὸν Γιψ, τὸν Μόργαν, και λοιπούς πούχουν βαρβατὴ λίρα,
κι' ὅλοι θὰ λέν γονατιστοὶ «χαρά 'στὸν τὸν Σωτήρα».

»Κουράστηκα κι' ἀπόστασα παρὰ νὰ κυνηγῶ,
ἐσεῖς δὲν κάνετε γιὰ 'μέ, μηδὲ γιὰ σὰς ἐγώ.

κι' ἐπὶ κανένας σάν και πρὶν λεπτό δὲν μὲ δανείζει
Σωτήρας πιά δὲν λέγομαι ἀπὸ Ρωμῆο κανένα,
και ἡ ἄλλους τόπους κλασικοὺς ὁ Λόρδος τὰ προμνίζει
και ἡμῖς πού θὰ χάσῃς Σωτήρα σάν κι' ἐμένα.
Τὰ δάνεια μὲ 'γινῆκαν παντατεινὸ μεράκι,
χωρὶς ἐκεῖνα βράσῃς τὴν τόση μου σοφία,
κι' ἂν δὲν ἐδῶχτηκα κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Θεοφράστη
μὰ σάν και τοῦτον ἐπέσα με πλειονοψήφια.

Μυλλόρδε με τοὺς πέντε σου και με τὸν ἕνα Κόντη,
τὸν Κόντε τὸν περίφημο, τὸν πολυζηλευμένο,
ὅπου δὲν ἐκατάφερε κανένα βαγαπόντη
λεπτό γιὰ τὸ Ρωμαϊκό νὰ δώσῃ τσακισμένο.
ὦρα καλὴ, Μυλλόρδε μου, με λύγισμα και νά...
ὦρα καλὴ, Μυλλόρδε μου, κι' ἐγὼ κοντὰ σου τρέχω.
κι' ὅπου κανένας δανειστής σὲ βλέπει θὰ φωνάζῃ
ἐν εἰσὶ Λόρδος διάβαινε κι' ἄλλα λεπτά δὲν ἔχω.

Δ.

Πῶ! πῶ! φωνὴ και χαλασμός... θερπὸ πῶς τρέχει καὶ...
κι' ὅλοι προσμένουν μῆνυμα νάλθῃ ἀπ' τὸ Παλάτι...
Καθὼς με τόσας συλλογαὶ σκετίζει τὸ τσερέλο του,
'στὸ Παλάτι μαζώξις πολλή, βῆ 'στὸν Δελφινάριον,
ἀλλ' ὁ Μεγαλειότατος ἐπῆρε τὸ καπέλο του
και μ' ἐν ἀμαξί του λαντῶ ἐβγήκε 'στό σεργίχινι.

Ὅλοι 'ρροῦν περιέργη τι διχόλο θὰ γίνῃ...
στὴν στιγμὴ... ὁ Λεμονῆς 'στὸ 'Ἀνακτορεὶ πηγαίνει...

Τὸ καπνὶ τὸ λεμονῆ
εἰς τὸν Βασιλῆα σιμόνι
Μπουλούκη τρέχουν 'πὶ τοῦ κι' ἀρχῶν σιμόνι
και τὸν πρῶτον 'πὶ τοῦ κι' ἀρχῶν σιμόνι
ὁ Λεμονῆς δίνει σκόλια ἡ μὰρ με τὴ σάρκα,
καθίξει με τὸν Βασιλῆα και λέν κατὰ κι' ἐκεῖνα.
'στό τέλος τέλος 'κίλησαν καὶ ὅλοι γιὰ τὴν ἔκτα
πρῶτον 'ἰδῶ δὲν ἐπῆρε τὴν φωνὴν 'στὸν Βασιλῆα.

Ὁ Λεμονῆς γυροῦντας ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
ἀπὸ τὸ Παλάτι 'πὶ τοῦ κι' 'στὸν Ραλλῆ γυροῦντας.
Ὅρα καλὴ... βαστάμε κι' ἐκεῖ χαρὰ πᾶσα...
ὁ Βασιλῆα μ' ἐκάλει και μὲν το καὶ τὸ
γὰ τὴν δική μου προσκλησὶ κανένας μὴ θάβωνι
ἐπὶ εἰς τὸ Παλάτι θὰ σκεψῇ ταπεινά,
κι' ὁ Βασιλῆας ἂν 'μῆνυσι νὰ πᾶν τὸ Λεμονῆ
μὰ φαίνεται αὐτὸς αὐτὰς τὰρίσουν τὰ ἔκτα.

Ὁ Λεμονῆς γυροῦντας ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
και μὴ στερῇ γιὰ βίβλα 'στὸν Καραῖο μῆνι.

Με τὸν ζυνὸ τὸν Λεμονῆ γλυκάδες ἄς ἐλπίσωμε,
ὁ Λεμονῆς εἰς τὰ δεινὰ θὰ φέρῃ θεραπεία,
ἐκεῖνος θέλει 'στὰ σωστὰ νὰ μὴ χρεωκοπήσωμε,
ἂν κι' ἔχῃ χρῶμα σύμφωνο μὲ τὴ χρεωκοπία.

Νά! νά! χρυσοὶ διαγγελεῖς... γαυγίζουν μαῦροι σκύλοι,
κι' ὁ Λεμονῆς μας φαίνεται σάν παπαροῦν 'Απρίλη,
κι' ὁ Λόρδος ποῦ τὰ μάγουλα τῶν φίλων του 'κοκκίνισε
καὶ μ' ἓνα τρύπιο κόσκινο τὰ δάνεια 'κοσκίνισε,
γιὰ 'δέτε τον πῶς 'χλώμιασε, γιὰ 'δέτε πῶς 'κιτρίνισε!...

Ε'

'Στὴ Σύρα ἔφυγε κι' ὁ Πίτ τρελλὰ νὰ ξεφαντώσῃ
κι' ἐν' ἄπ' τὰ τόσ' ἀνήψια του ἐκεῖ νὰ στεφανώσῃ,
καὶ τὴ στιγμή ποῦ 'χόρευε τρικούβεργο χορὸ
ὁ 'Ησαῖας ὁ πολὺς πηδῶντας ἄνω κάτω,
ἀμέσως τηλεγράφημα τοῦ δίνουν σοβαρὸ
κι' ὁ Πίτ μαθαίνει πηδηκτὸς τοῦ Λόρδου τὸ μαντάτο.

Παππᾶ, τὸ γάμο τέλειωνε ἀρχήτερα μιὰν ὥρα,
εἰς τὴν 'Αθήνα μὲ καλοῦν κι' ἀνάγκη νὰ προκάμω...
δύο χαραῖς ἀνέλπισταις μοῦ 'γέλασαν ὡς τώρα,
'στὴν πρώτη μοῦλθε κόφιμο, 'στὴν δεύτερ' εἶχα γάμο.
Καὶ 'στὴν 'Αθήνα 'πρόφθασε τὰ δόντια του νὰ τρίζῃ
καὶ χαιρετᾷ τοὺς φίλους του, 'ρωτᾷ τοὺς συγγενεῖς,
κι' ἐνῶ προετοιμάζετο κανόνι νὰ βροντήξῃ
δὲν 'βρόντησε τὴν πόρτα του διαγγελεὺς κανεῖς.

Κι' ὁ Θεοδώρης;... ὁ Βασιλῆας γι' αὐτὸν δὲν συλλογίζεται...
ἄχ! ἡ καρδιά τοῦ καθενὸς σὲ δὴ γι' αὐτὸν ραγίζεται.
Κατακαυμένη Καρκαλοῦ, πῶς μυίγαις τώρα χάβεις;
πούσαι καὶ δὲν ἀκούεσαι; πούσαι καὶ δὲν ἀνάβεις;
Μηδὲ καμμία Γαλλικὴ σηκώνεται παντιέρα,
μηδὲ βροντᾷ 'στοῦ Θεοδώρη κανέν' ἀστροπελέκι,
κι' οἱ φίλοι του ποῦ 'φούσκωσαν τόσον καιρὸ μ' ἄερα
τὴ φουσκωμένη των κοιλιὰ βαροῦν γιὰ τουμπελέκι...
ἀλλ' ὅμως δὲν τοὺς ἄφησε νὰ κάνουν διαδήλωσι
ἂν καὶ γιὰ τοῦ Συντάγματος 'μιλοῦσε τὴ βεβήλωσι.

Σ'

'Ο Θεοτόκης ἐρχεται... βαρδᾶτε νὰ περάσῃ...
κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν σὰς βεβαιῶ πῶς ἡ πατρίς θὰ ὀράσῃ.
'Αἶντε ντέ... βαρδᾶτ' ἐμπρός
νὰ περάσῃ ὁ γαμπρός.
Κόντη, γιὰ 'πὲς 'στὴν πίστι σου μέσα 'στὴ Λόντρα τείδες;
εἶδα Μυλλόρδους, Πρίγκηπας, καὶ λιγεραῖς 'Αγγλίδες,
κι' ὅλαις ἡ Λαῖδες μούλεγαν «σίρ Κόντε, μας 'παλάθωσες,
μ' αὐτὸ τὸ κοντιλίκι σου μὲς 'στὴν καρδιά μας 'λάθωσες».

Κόντες ἐδῶ, Κόντες ἐκεῖ, καὶ Κόντες παραπέρα,
μόνο μὲ τὴν εὐγένεια τοὺς 'πῆρα τὸν ἄερα.
Πῶς μ' ἐπεριποιήθηκαν οἱ Λόρδοι τῆς 'Αγγλίας!...
μ' ἐφίλεψε 'στό σπῆτι του κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας...

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς

εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤθελα 'στὸν Πρίγκηπα νὰ πᾶν
μὰ τοῦτος μ' ἐκουβάλησε μὲ τὸ στανεὶο νὰ φάγω.

Τέτοιο τραπέζι σάν κι' αὐτὸ δὲν μοῦτυχε ποτὶ
'στό τέλος 'γνωρίστηκαμε καὶ μοῦπε πῶς θυμάται
σ' ἓνα σχολεῖο πῶς εἴμεθα κι' οἱ δὴ συμβαθῆται
τὸ ξέρεϊ δὲ κι' ὁ Ρόζβερν καὶ τόσο διπλωμάται...
μοῦπε πῶς κι' ἡ μητέραίς μας, Μυλλαῖδες ζηλευταῖ
εἰς ἓναν ἥλιο 'στεγνωναν τὰ ρούχα των κι' αὐταῖς.

'Ετσι λοιπὸν γνωρίστηκα καὶ πρῶτος φίλος πιάστηκα
κι' ὅμως γιὰ τὴ συγγένεια καθόλου δὲν ξεπάστηκα.
κι' ἀφοῦ μ' εἶπε συγγενῇ ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας
δὲν μοῦχαν πιά ξεκολλημὸ οἱ Λόρδοι τῆς 'Αγγλίας,
καὶ δὸς του περιποίησι καὶ δὸς του κοπιμμένα
καὶ δὸς του μὲ Πρίγκηπισσας 'Εγγλέζικη κουβέντα.

'Αλλ' ὅμως τί μ' ὠφέλησαν τὰ τόσα μεγαλεῖα;
δὲν χαμπαρίζει Κόντηδες ἡ φίλη μας 'Αγγλία.
Βασιλικαῖς συγγένειαις δὲν 'πέρασαν ἐκεῖ,
οὐδ' ἡ φωνή μου 'μπόρεσε κανένα νὰ ξυπνήσῃ.
κι' εἰν' εὐκολώτερο νὰ 'βρῆς Μυλλαῖδην μὲ βρακί
παρὰ κανέναν δανειστής κι' ἐμένα νὰ δανείσῃ.

Πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἔλεγα πῶς ἀναυλα θὰ φύγω
κι' ὅμως αὐτοὶ χαχάνιζαν οἱ παληομασκαράδες,
κι' ἐγὼ 'στό γλέντι τῶρριχὰ γιὰ νὰ ξεσκάσω 'λιγο
κι' ἐργολαβοῦσα κάποτε μὲ δανειστῶν κυράδες.
Γιὰ πιάσετε τὸ χέρι μου... ἀπὸ τὴ φούρκα καίω...
δὲν φταῖν ἐκεῖνοι, βρὲ παιδιὰ, ἐγὼ μονάχα φταῖω,
ποῦ 'φίλησα γιὰ δανεικὰ 'Εγγλέζων ρεδιγκόταις...
ὅποιος μαλάζει πίτερα τὸν τρῶν 'στό τέλος κόταις.

Σὲ κάθε τοῖχο, Λόρδε μου, τὴν κεφαλὴ σου κτύπα...
καὶ πόσα δὲν τοὺς ἔκαμα καὶ πόσα δὲν τοὺς εἶπα!...
ἂν εἶμαι τόσον ἀχαμνός, αὐτὸ μὴ σὰς πειράξῃ,
'στὸν συγγενῇ τοῦ Πρίγκηπος μὴ βάζετε θηλειά...
εἰς ἓνα Κόντε σάν κι' ἐμὲ τὸ παχὺς δὲν ταιριάζει
καὶ Κόντε δὲν ἐγνώρισα ποτὲ μου μὲ κοιλιὰ.

Τοῦ κακίου... ἂν καὶ μ' ἐθλεπαν 'στοῦ Πρίγκηπος τὸ πλεῖ
ἔλεγον «ἀπὸ Κόντηδες Θεὸς νὰ μὰς φυλάγῃ»
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔπαυα τὸν τακτικὸ χάβῃ μου
κι' ἐλεύθερος κατάρθωσα 'στό τέλος νὰ γυρίσω
καὶ μιλοῦντα ἐκάτὸ νὰ βάλω 'στὸν ντορβά μου
κι' ἔλγτε τώρα γύρω μου γιὰ νὰ σὰς τὰ μετρήσω».

'Ετσι 'μίλησε ὁ Κόντης καὶ τὰ δὴ τοῦ χέρι τρέιει
καὶ τὸν ἀγκαλιάζουν ὅλοι καὶ τοῦ παίξουν καρμουντῆται
μὲ σὰν ἀνοιξαν τὸ σάκκο γιὰ νὰ 'δοῦν τί γρούπους κρύβει
πεταχτήκαν ἀπὸ μέσα χίλια μιλοῦντα μούτζαις.

Εἰς τὸν ἐρχόμενον Ρωμῆο τὸ σβέρκο μου θὰ βγάλω
κι' ὅσα σ' αὐτὸν δὲν ἐψάλα σ' ἐκείνον θὰ τὰ ψάλω.

ἦς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοστὸς πολὺς.